

877

7441 2den Beh. af Lovf. om Lønningsforh. v. d. fgl. Theater indtil Udl. af 1873 - 74.

villet gjøre, ikke, ifølge den Lov, som blev forelagt Rigsdagen her, har kunnet vente Andet, end at Bestemmelsen vilde blive saaledes, som den nu vil blive, i Kraft af den Lov, der forelægges.

Søgsbro: Det er blot et Par personlige Bemærkninger, hvormed jeg skal tillade mig at opholde det ærede Thing. Den høitærede Minister endte med at udtale, at det var ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem for Nørresundby (Zahle) havde erklæret, at Theatrets Embedsmænd ikke kunde have ventet Andet, end det, som forelægges i dette Lovforslag. Det ærede Medlem for Nørresundby (Zahle) begrundede netop denne sidste Paastand overfor mig dermed, at Regjeringen havde forelagt et Forslag, hvorefter de ikke kunde vente Mere. Men jeg kan dog ikke begribe, at Theatrets Embedsmænd ikke skulde vide, at, fordi Regjeringen forelægges et Lovforslag, derfor er dette Forslag endnu ikke blevet til Lov, og endnu mindre kan jeg begribe det, efterat disse Embedsmænd Aaret iforveien havde seet, at et saadant Forslag blev forkastet, ja, efterat de have seet, at det er blevet forkastet igjen i Aar. De have selvfølgelig ikke vidst, at det ærede Medlem igjen skulde indbringe det, efterat det var blevet forkastet, men selv om de havde vidst dette, kunde de dog ikke deraf slutte, at det nødvendigvis skulde blive vedtaget, saa jeg kan ikke see, hvorfor de nødvendigvis skulde antage, at det maatte blive saaledes, som Regjeringen havde foreslaaet for os i dette Efteraar. Der er ikke mindste Grund til at antage dette, og ialfald maatte Theatrets Embedsmænd, efterat Lønningsloven af 28de Marts var kommen ud og de andre Bestemmelser endnu ikke vedtagne, vente, at Lønningsloven vilde blive sat i Kraft for dem, og dengang saa Finantsloven kom ud med det Indhold, den fik, maatte de antage det for deres gode og fulde Ret, at de erholdt det Sædtillæg, som Lønningsloven sikrede dem, indtil Finantsloven traadte i Kraft for dem

den 1ste Jull. Det er en saa simpel og klar Forventning, at, hvor lidet kyndige i Lovgivningen Theatrets Personale end maaskee er, maatte det dog kunnet see dette. En anden personlig Bemærkning vil jeg gjøre i Anledning af, hvad den høitærede Minister bemærkede angaaende den foregaaende Ministers Stilling til dette Forslag. Jeg har ikke i mine tidligere Uttringer nægtet, at den foregaaende Minister ønskede et saadant Lovforslag. Jeg har blot, hvis jeg ikke tager meget feil, erklæret, at han ikke ansaae det for absolut nødvendigt, og Grunden dertil har jeg fundet i Landstings-tidenden Sp. 2816, hvor han, efterat have udbillet, hvorledes de Bestemmelser, der staae paa Finantsloven, ere at betragte som Theaterpersonalets egentlige Lønningslov, som nu er suppleret ogsaa med en Sædtillægslov, hvad den ikke før har indeholdt, udtaler, at dette er hans Opfattelse af Sagen — og i Henhold dertil har han, som der staaer et Par Spalter foran, ikke udbetalt større Sædtillæg, end der var sikret dem ifølge Finantsloven — men, siger han, „jeg er ikke ubekjendt med, at der er Mangfoldige, som have en anden Mening . . . men i ethvert Tilfælde vil jeg sætte Prits paa, at man fik en Bestemmelse herom ind i den Lov, vi her forhandle; thi det vil forhindre megen Misforståelse og Misstemning, at der er en aldeles tydelig Udtalelse om Sagen“. Ministeren anseer altsaa en saadan Lov for ønskelig, men ingenlunde for nødvendig.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: For at ikke Nogen maaskee skulde mene, at der manglede nogen Oplysning fra min Side, skal jeg for det Første med Hensyn til, hvad der sidst blev anført af den ærede Rigsdagsmand, bemærke, at Ministerens Udtalelse dog altsaa var til Fordeel for det Forslag, der var indbragt, og dersom jeg nu vilde oplæse, hvorledes han stillede sig til det, vilde det ganske vist staae uomstødeligt, at han meente, at der var Opfordring